

Marlene Brix er journalist, 34 år, gift, mor til Ida-Marie på 6, Silje på 2, Adam på 8 mdr. og killingen Figaro. Bor i et stråtekt hus på landet på Fyn.

ENGANG FOR MANGE TRUSSESTØRRELSER SIDEN...

Se moar, en ballon!" Jeg er på vej ind for at nyde følelsen af vægtløshed i svømmehalens vand. Og jeg ved godt, at det er mange trussestørrelser siden, at jeg kunne flette kroppen ned i størrelsen "fits all(most)". Men så er det, den lille piges sætning rammer og lammer mine selvsikre skridt. Jeg gider ikke være en ballon. Heller ikke selvom jeg er i 9. måned og ligner én, der har slugt den store af slagsen.

Hvorfor er det ikke okay, at andre kommenterer på din gravide krop?

Og hvorfor ender selv de smukkeste roser tit med at lugte lidt forkert? Forleden henter jeg glad min datter i vuggestuen, da en af pædagogerne spørger til graviditeten, og vi småludrer lidt.

Men så bryder hun kodeksen. Hun kan godt se, jeg har fået meget vand i benene og virkelig er blevet stor de sidste uger. Og så topper hun den lige med:

"Men det er da flot, at du ikke har taget på i hovedet!" Jeg er ikke blind. Mit volumen er vokset. Ikke kun på maven. Men nogle gange er det bare federe selv at sige dét, der skal siges om den fede. Godt fodret med selvironi.

Jeg har selv dummet mig *big time* som den anden part engang. Jeg er i Magasin og står i kø hos en ung pige, der har en fin boble på maven, der markeres af den stramme, hvide bluse og det brede bælte oppe under brysterne. Køen er lang nok til, at jeg når at fundere over, hvor hårdt det må være at være

butiksansat som gravid. Så da det bliver min tur, spørger jeg empatisk:

"Er det ikke hårdt at stå op hele dagen?"

"Hvorfor dog det?" spørger hun.

"Ja, når du er gravid!"

"Jeg er da ikke gravid!" dolker hun mig spidst. Og fortjent. Behøver jeg nævne, at min mand småløb pinligt berørt derfra allerede, før pointen landede på disken? Det er tredje gang, jeg oplever livet som objekt for maveklapperi. Og der er ting, som ikke ændrer sig.

Hver gang er jeg blevet spurgt, om jeg er sikker på, at jeg ikke venter tvillinger. Nej, jeg får bare sådan en kvalme af små portioner, har jeg lyst til

"Hvorfor er det ikke okay, at andre kommenterer på din gravide krop?"

at svare.

Det nye er, at min ældste på fem er blevet så gammel, at hun ikke længere kan spises af med halve sandheder om, hvordan babyen er kommet ind i maven. Hun er et omvarende *wanna be*-orakel og quizzer mig konstant.

"Hvorfor har du sådan en stor numse, mor?" lyder det pludselig en dag.

"Fordi jeg har store muskler" returnerer jeg – UDEN at grine. Det lyder plausibelt, kan jeg se på hende. Fredag får vi så vanen tro nyhedsbrevet fra børnehaven om ugen, der gik. Min datter er nævnt. Pædagogerne beretter, at de har oplevet en ny version af Min-far-er-stærkere-end-din-far.

Nu lyder trumfen: "Min mor har større underbukser end din mor!"

Sådan en perle kan tage luften ud af selv den største ballon. ☆